

ΕΚΔΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ PIERRE BENARD

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΟΥ!...

ΟΥ στοίχισε κλάμματα πικρά, ή μοίρα σας και ή καπάνια σας, άμωλές μου δεσποινίδες. Άνείτα μου, 'Υβόννη μου και όλη σας ή παρέα. Τί να σάς κάνω; Δέν μοίρασα βλέπετε έγώ τό μυαλό στον κόσμο, για να σάς βάλω μπόλο στο μωσάδειο σας κεφάλια.

Τό μόνο πού μπορώ να κάνω τώρα, είνε να διαγράψω κ' έγώ μαζί σας κ' ό Πλάστης μας άς αναλάβει τά υπόλοιπα. Τό νού σας, άλλη μά φορά, κομψές μου δεσποινίδες! Τό νού σας στις κακοτοπιές! Τό νού σας στα παραστρατήματα!...

Και τώρα, κυρίες μου, ή σειρά σας. 'Εσθ πρό πάντων Ζακελίνα μου. Θά σού τά ψάλλω σήμερα. 'Έχεις την εδεργετική σου. Κι' άς στήσουν τό ροδαλό αϊτάκι τους ή άλλες ή κυρίες, κ' άς κλείσουν στην ψυχή τους ό,τι θά βρούν χρήσιμο άπ' τον έξαφραμό μου αυτόν. 'Εσθ τάπαθες παιά, φτωχή μου Ζακελίνα, και τώρα, βυθισμένη στον πόνο σου, λίγο νοιάξασαι γι' αυτά πού πρόκειται ν' άκούσης.

Γιά τις άλλες θά τά πώ. Γι' αυτές πού πρόκειται ν' άνοιξουν, δίχως προφύλαξη, τά θαμπαμένα τους ματάκια στην έκτυφλοτική τή λάμψη τής εύκολής ζωής, Γι' αυτές τά λέω πού πολύ κ' άν θέλουν, άς τά προσέξουν:

'Ήσουν λοιπόν—και κήλινε κάμποσος καιρός από τότε— μά εύτυχημένη σύζυγος, άμοιρη Ζακελίνα μου. Μιά γλυκειά και τρισχαριτωμένη γυναικούλα, κομψή και νοικοκυρεμένη, σαν τό περιστέρακι στη φωλιά σου. 'Ο άνδρας σου ήταν ένα κομμάτι μάλαμα μαζί σου. Δέν σε μάλωνε ποτέ του, δέν σε κακοκάρδιζε καθόλου, κέρδιζε πάμπολλα άπ' τή δουλειά του και τίποτε δέν σουλειπε άπ' τής ζωής τά κομψά και τίς χαρές.

'Ένας κάταστρος και παχουλιούτσικος μπεμπές έβλεπε πάντα χαμογελαστός τό σκυμμένο με σποργή στην κούνια του κεφαλάκι τής μαμιάς του. Τό δικό σου κεφαλάκι, ταχλίνα μου Ζακελίνα.

Μά λαχταρούσες τότε—πότε και την εύκολη ζωή. Κι' όταν σταμάτησε τις κλάψεις του ό γριναϊώτικος μπεμπές σου, μεγαλώνοντας άγάλλι—άγάλλια, κληρονόμησες—άλλοιμόνο σου!— έσθ τις γρινίκες του, πετεινόμαυή μου μικροπαντρεμένη.

Τάβαζες με τον καιμένο σου τόν άντρούλη. Κάθε λίγο ντάνοιγκ, κάθε τόσο θέατρο και κάθε λίγο κέντρα έξοχικά με πολυδάπανες και μεγαλόορετες όρχηστρες. Σ' είχαν κατακτηήσει παιά του έξιτασιόν και τό ταγκό τά μεθυστικά λιχνίσματα.

Πήγατε κάμποσες φορές, πολλές φορές συνέχεια, μαζί με τον άντρούλη σου σε δαΐτα. Σάς περίσσευαν λεπτά για τά καπρίτσια σου—συμφωνά κ' έγώ μαζί σου— μά δέν περίσσευαν νεύρα και δυνάμεις στό δύστυχο τής ζωής σου σύντροφο, ποίφερος τ' όνομά του.

Τά ξενιχιά τον σακάτευαν κ' ήταν κορασιτική ή δουλειά του όλημερίς. Πώς άλλοιώς θά βγαΐναν οι παράδες; Άπτήδησε, ό έρμιος, στό τέλος και στην άεπαισία του σιάνηρε από σένα πού κοροφώμιλος αυτός: Σέ παράτησε και νά γλυτώσει, σε μά παρεία τακτικά των γλεντιών σας. Σ' έναν κίελο από κοσμικές δεσποινίδες και κυρίες, εύκολες των γλεντιών σας γνωσμιές, πού καλύτερα να μην τις έφρχιζε ποτέ τής ή μοίρα σου μπροστά σας.

Κι' έπεσε με τά μούτρα στην εύκολη ζωή τής γλεντζέδικης παρέας σου, άφίνοντας τό μπεμπέ σου—τόν καιμένο— στα άστοργα τής παραμιάς χέρια, γλεντώντας όλη νύχτα και πηγαίνοντας να κομηθής τά ξημερώματα, κουρελιασμένη άπ' τό ξενιχτί.

'Έπεφτες για ύπνο στο κρεβάτι, την ώρα πού σηκωνόταν ό άν-

χναν τό παράτονο τής καρδιάς του, μά τό στήμα του βρισκόταν πάντα δευλό, πάντα σφαλιστό και τά χέρια του, σταυρωμένα μ' έγκαρτέρησι, παράτησαν από καιρό έλεύθερα τ' άγκαθιά σου χαλιναρία. Τούτέπε ή δύναμη να σε δαμάση με τό ζόρι, άφού ή λογική σου ήταν άγνοστη και ξένη.

Κύλησε ό καιρός γοργά, μά και τά πράματα είχαν αλλάξει παιά την παλιά, την νοικοκυρεμένη και σεμνή ζωή σου. Άς δοήμε τί συνέβη:

Μιά νύχτα, σ' ένα ντάνοιγκ, παρουσιάστριε μπροστά σου κάποιος νέος και σού ζήτησε ένα ταγκό. Πρόσεξες την ύπόκληση του: 'Ήταν οσοστός μαέστρος σε κομψές κ' εύλαβικές ύποκλίσεις. 'Εορξές τή ματιά σου, γρήγορη κ' έξεταστική, στη χωρίστρα των μαλλιών του, στην τάσια του παντελονιού του, στο κόμψο του σιόνι και στο παπιγιόν του: Είχαν όλα τους γοστό και σικ ξεχωριστό. Και νάθελες ακόμα, δέν προλάβαινες να κυττάξεις παιά μά περιούστερα. Τά πλάνα και γλυκά του μάτια σε βομβάρδιζαν με κολακευτικά για την όμορφιά σου βλέμματα κ' ό πειρασμός ήταν άνιγκτος: Δέχτηρες χωρίς συζήτηση την πρόκληση, ενώ στο βάθος τής ψυχής σου δικολαβίτικες σοφιστείες και δικαιολογίες κοάν—φρασόν, έπνιγαν κάποια άόριστη άνησχία, κάποιο προαίσθημα κακό. 'Έλεγες μέσα σου:

«Καλέ, και τί με τούτο; Στους κύκλους «μας» συνηθίζεται αυτό. 'Εμεις ή κοσμικές κυρίες, τά συνηθίζουμε αυτά. Και τί τό άτοπο, παρακιά, να χορέϊμο έναν χορό με έναν κύριο τζέντλεμαν και «κομψιάρ» σ' ένα δημόσιο χορευτικό κέντρο, μπροστά σε τόσους; 'Ένοχο είνε μονάχα τό κρυφό!...»

Κι' αυτές σου ή άρλοψίτες, πού τις σκεπτόσουν στού μυαλό σου την πού άπόμωρη γυνία, κοίμασαν τή σοφή προειδοποίησή τής λογικής. Χόρεψες μαζί του μά φορά. Μά δέχτηρες σε λίγο και δεύτερο χορό μαζί του... Και τρίτο... Και τέταρτο...

Και—άς όμνεται ή άφθονη σαμάνια ποίησης!— δώσατε και ραντεβού σε άλλο κέντρο για την έρχόμενη βραδεία. Γύρισες χαράμματα να κομηθής κ' έπεσες στο κρεβάτι, ζαλωμένη μαζί και γλυκά ναυουριμένη άπ' τού ταγκό τή μεθυστική μουσική, πού την κρατούσαν ακόμα ζωηρή και φρέσκη τά αϊτάκια σου, πού βούϊζαν. Σκεπτόσουν:

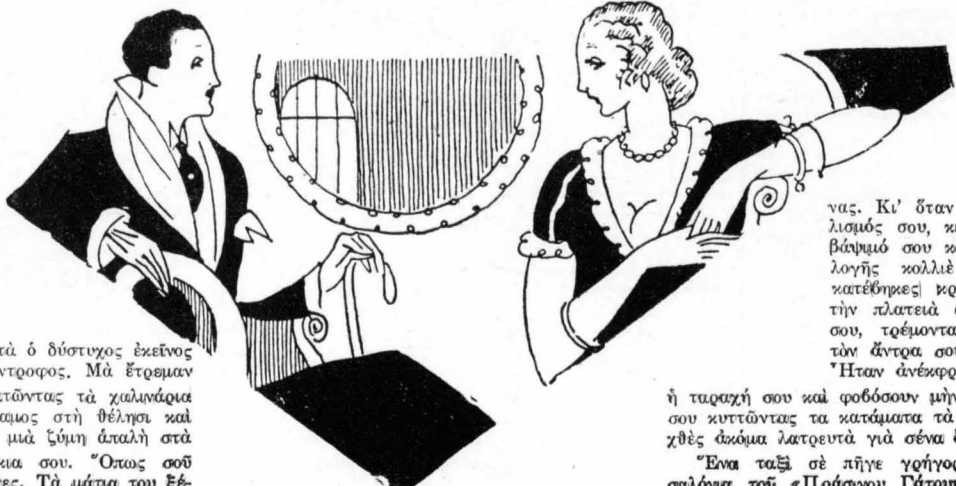
«Μά είνε χορευτής θαμιάσος! Κάνουμε «εφφέ» κ' ή δυό μας στη φωτεινή και γλυστερή πίστα τού χορού. 'Ένοιωθα την ώρα πού χορεύαμε, όλα τά βλέμματα γύρω να είνε οριμένα άχόρταγα έπάνο μας. Και τί εύγενικός! Και τί λεπτός, Θεέ μου! 'Α! μά είνε ένας ιδανικός, άφραστος καθαλλίερος. Δίχως πρόστυγες ύστεροβουλίες, γεμάτος εύλάβεια, άδρότητα κ' άξιοπρέπεια. Τελείωσε. Είμα τυχερή και κάθε βράδυ θά είνε ό μοναδικός μου παρτεναίρ. Αυτό βέβαια δέν είνε κακό για την ύπόληψή μου και για τού άντρούλη μου τού καιμένου την τιμή...»

Δέν έπρόλαβε όμως να συνεχίσει τις όμορφές σου σκέψεις για την οικουμενική σου άξιοπρέπεια, πελαγωμένη μου Ζακελίνα, γιατί σε σκέτασε ό ύπνος. 'Ο ύπνος ό προδοτής, πού άπλωσε δλόγυρα σου μά καταγιά πικρή και θόλωσε τού ταρωμένου σου μυαλό τον πρσιόν έάστερο δέξοντα.

Κοιμήτηρες όλημερίς, δίχως και να κλωσεερτής την καινούργια περιπέτεια σου. Κι' όταν ξύπνηρες με τό καλό τό βράδυ, ένα μονάχα πράγμα θυμήτηρες και σκέφτηρες: 'Ότι σε παρατήρησε ό ύπνος κ' ότι πλησίαζε ή ώρα τού μαρταίου ραντεβού σου, ενώ έσθ βρισκόσουν στη δροσερή κ' άνακουριστική τού μπάνιου σου άγκαλιά ακόμα.

Ντιπτήρες με πού πολλή φιλαρέσκεια και πού λαχταρισμένα άπ' τις άλλες βραδείες, τις βραδείες τις συνηθισμένες, τις βραδείες τής καθημερινής ρουτίνας. Κι' όταν τελείωσε ό στολισμός σου, κ' άπόκωνες με τό βάθυμο σου και φόρεσες λογιλογής κολλέ και δαχτυλίδια, κατέβηρες κρυφά και τρεχάτη την πλατεία σκάλα τού σπατιού σου, τρέμοντας μην άντιωρσίσης τόν άντρα σου ή τό παιδί σου. 'Ήταν άνέκφραστη ή ντροπή κ' ή ταραχή σου και φοβόσουν μην προδοθής μονάχη σου κυττώντας τά κατάματα τά δυό έκείνα ως τά χθές ακόμα λατρευτά για σένα θνα!

'Ένα ταξί σε πήγε γρήγορα στα μαγευτικά σαλόνια τού «Πράσινου Γάτου». Σε περιμένε ή

Πανούσε φριχτά ό δύστυχος έκείνος τής ζωής σου σύντροφος. Μά έτρεμαν τά χέρια του κρατώντας τά χαλιναρία σου. 'Ήταν άδύναμος στη θέληση και ή ψυχή του ήταν μά ζήνη άπαλή στα κουλιότικα χεράκια σου. 'Όπως σού κάπνιζε την έπλάθε. Τά μάτια του ξε-

τακτική παρέα σου κ' έμπαξε τις φωνές που άρχισες λυγικά. Μά κ' ό θυμασιότης σου εξήγησε την άκαιρόβολη άμαρτία σου. Γοητευμένη και σύ μαζό του, γελούσες με την καρδιά σου, φανόσουν τρισευχισμένη. Και δέν άρχισε σέ λίγο ή μουσική να σέ τραβήξει στην άγκαλιά του και βουλού να ξευγαλώσει τις άρμονικές της νότες με της καρδιάς σου τούς χοήγρους παλμούς.

Παράσιες και παροζόφρηες κ' έπειτα πάλι παρόσιες έκείνη τη βραδείά.

Και δέχτηρες έναν μικρό περιπατάκο με ότό κάτω από μια ξέσπερη, γλυκειά και φεγγαζολοισμένη νύχτα, πλιά στον πάντα ευγενικό, λυγικά ευφρερό κ' έξακολοιθητικά Ιπποτικό άπέναντί σου καβαλλίερό.

Κέρδισε, άλλοιμόνό σου, άπέφρανη την έμπιστοσύνη σου μέσα σέ λίγες μέρες. Κι' από κουνέντα σέ κουνέντα, βρεθήκατε κ' οί δυό σας, από σνομασμό έού κ' από ψυχρόν ύπολογισμό έκείνους, μαγκαζοί φιλότρυχοι, Τρελλανόσσισταν κ' οί δυό, καλέ, γιά σπάνιες θαλασσογραφίες. 'Η ζωγραφική σας μάγευε!

Σέ κάλεσε στό άπαρτημένό του —τραπάρτες λυγικά, γιατί σου χτύπατε στ' ατά ή λέξη αυτή στον εγκαρσονιέρα— γιά να θαυμάσετε μαζί μια σπάνια συλλογή του Πήγες.. Λίγη στην άσχη κ' άφθονη άργότερα, σάς περίμενε ή σαμάνια, έτσι μονάχα γιά να δροσιστής. Ξανακιάμένη μου, άτ' την ταρική σου, Ζακελίνα.

Πρόσεξα τό ρολόγι μου, ντροπιασμένη μου Ζακελίνα... Πήγες στις 5 στό άπαρτημένό κ' έφρασε στις 7 1/2 από κεί. Και... Και καθώς έννοιισα άτ' τό κόκκινο μουράκι σου κ' άτ' τό σκιμαμένο θλιμμένα κεφάλια σου, δέν ρίξατε κ' οί δυό σας ούτε μια μοναχή ματιά στις περιφραίες θαλασσογραφίες. Άπεναντίας, υού τά θαλάσσιους έσύ, άμαλιά Ζακελίνα μου.

Και ξαναπήγες πάλι. Και πάλι ξαναπήγες και σ' άραταξέ ό κατήφορος στό μετερά τό νύχια.

Σ' είχε μαγέψει ή έννοχη άγάπη και σ' είχε τσοφουφλίσει ή φιλόγα της ντροπής. "Όσπον μια μέρα...

Μιά μέρα, πού την περίμενε από καιρό ό τξέντλεμαν κ' Ιπποτικός σου καβαλλίερος, είδες τό πρόσωπό του άλλότοτα χαραγμένο από μια θλίψη μουσική! Άλαφιασμένη τόν ροιτάς τί τρέχει, κ' αυτός —τό πουάκι σου— άρού σ' άφησε πρώτα να σέ κυριένη ή λαχτάρα, έπειτα σου μουρμούρισε :

—'Ω... Τιποτε σοβαρό, γλυκειά μου, Νά... Κάποιο μικροχρόος πού πρέπει ως αύριο να πληρωθί. Μην άνησυχής, μορό μου...

Μά σό άνησύχησες πολύ, γιατί ή κομοδία του εινε καλά παιγμένη. Και πλήρωσες μια, Πλήρωσες δύο, Πλήρωσες τρείς. Κι' όλο τό ίδιο έργο παίζεται, κ' όλο έού πληρώνεις τά σπασμένα.

Τόν πήρε και κείνον ό κατήφορος. Άχόρταγα ζητάει κ' όλο μαλώνει και σέ βρίζει. Δέν σφήμεινε δεκάρα πιά και πούλησες τά κοσμήματά σου. Είνε φρέσκια τά διαμάντια σου τώρα, αυτά πού βλέπει ό άνότοπος κ' άθώος σύζυγός σου.

Άρνέσαι κάποτε στον φίλο σου τόν άπαρτητικό να τού δώσης λεπτά, βαρυστημένη και πικρά μετανοιασμένη. Μά κείνος σ' εκδιάζει. Μιά άνόνημη έπιστολή, γραμμένη άτ' τόν ίδιο, θά ζητήσει άτ' τη νύχτη του τόν άτυχο σύζυγό σου.

"Ως αύριο θέλει έξάτανος λεπτά. "Όρως κόλας τό ποσό, μά τό ποσό αυτό εινε βαρό γιά σένα. Για την έξαντλημένη τσέπη σου, άμωστωλή μου Ζακελίνα. Κι' έτσι έκείνος θήμισε κ' έγγραψε, ό χρυάσιος, στον άντρα σου.

Σκάνδαλο!... Μπάτσι... Μονομαζία... Πληχρώθηκε τό κάταμα άτ' τόν μαγασιμένο σύζυγό σου... Πετάχτηρες στό δρόμο έού, μαζικά άτ' τό παιδί σου... Και κλάς πικρά...

Είπαν πολλά ή εφημερίδες γιά τό ρεζιλίρα σου, Ζακελίνα, και κούβεσα πιά σαν τυρλοπόντικο άτ' τό μοχηρό κουτσομπολιό τών χειρότερον από σένα φιλενάδων σου.

Τό νού σου άλλη φορά, Ζακελίνα επάτολαη...

Τό νού σας, δεσποινίδες μου. Χίλιες φορές τό νού σας, κυρίες μου κοσμάκες!...

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Η ΚΟΡΗ

'Ανάμεσα τρείς θαλάσσης, πύργος θεμελιωμένος κ' άπάνου κόρη κάθονταν και τά φλουριά άρμαθιάζει. Άρμαθιάζε, ξαρμαθιάζε δώδεκ' άρμάδες φινάνει. Τis ξεη βάνει στο λαμό, πς ξεη στο κεφάλι και με τόν ήλιο μαλώνει, με τόν ήλιο μαλώνει. —Γιά έβγα, ήλιε μ', γιά να βγώ, γιά λάμψε γιά να λάμψω, κ' έού σαν λάμπεις, ήλιε μου, μαραινεις τά χοράτια κ' εγώ σαν λάμψω, ήλιε μου, μαραινώ παλλητράρια.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Οί πιο άξιοι ν' άγατούν, είνε συνήθως κ' οί πιο δυστυχίες στον έρωτα.

—'Ο άνθρωπος πού δέν αισθάνεται καμιά συγκίνηση στη θέα μιας όμοιάς γυναίκας, είνε αιώνιος ευτυχής, αλλά και αιώνιος άπληροφόρητος γιά τη ζωή.

—'Η μεγαλύτερη άπόδειξη θάρρους πού μπορεί να δώσει μια γυναίκα, είνε ν' άγαπήση.

—'Ο άνδρας πολλές φορές κοιράζεται άτ τόν έρωτα. 'Η γυναίκα δέν κοιράζεται παρά μονάχα από τόν έρωσθή.

—Στόν άνδρα, ό έρωτας ταλαιπωτείται αιώνιος μεταξύ τού πόθου και της άηδίας.

—Δέν πρέπει να χτυπάτε ποτέ μια γυναίκα με... ένα άνθος. Πρέπει να τη χτυπάτε με... Ινδικό μπαστούνι!

—'Η φιλαρσεία είνε παγίδα, την οποία στήνει ή γυναίκα γιά τόν άνδρα και στην οποία πέφτει αυτή πρώτη μέσα.

—Μιά γυναίκα έχει άρκετό πνεύμα μονάχα όταν μπορεί να τό έμπνή και στους άλλους.

—Γιά μια γυναίκα πού άγάτησε πολύ, ή τύφης συνήθως σημαίνει, ότι κρύβει πολύν έρωτα άκόμα στην καρδιά της.

—'Ο άνδρας πολλές φορές διατάζει να θυσίαση την έλευθερία του στον έρωτα. Μιά γυναίκα όμως ποτέ.

—'Όταν μια γυναίκα είνε άναγκασμένη να όμολογήση ένα σφάλμα της, άμέσως νομίζει ότι είνε θύμα.

—Γιά τόν έρωτα μπορεί να πη κανείς, ότι και γιά τόν πόλεμο: «'Ουάι τοίς ήττημένοις!».

—'Ο άνδρας όταν κάνει τη γυναίκα να πάσχη, τό ξερεί πάντοτε. 'Η γυναίκα άπεναντίας, στανιος αισθάνεται, ότι άναγκάζει τόν άλλο να ύποφέρει.

—'Όταν μια γυναίκα βλέπει μίαν άλλη, την παρατηρεί μονάχα γιά να την συγκρίνη με τόν έαυτό της.

—'Ενας άνδρας από άχυρο, άξίζει όσο και μια γυναίκα από χρυσάφι.

—Μονάχα δυό καλές γυναίκες ύπάρχουν στον κόσμο: 'Ατ' αυτές όμως ή μια πέθανε κ' ή άλλη δέν μπορεί να βρεθί ποθενά.

—'Ενας άνδρας πού πολύ πρέπει να λυπάται άν χάση μια δεκάρα, παρά μια γυναίκα.

—Τό πρώτο και καλύτερο είνε να μην έχη κανείς γυναίκα. Δεύτερο έρχεται τό ναχη κανείς μια γυναίκα, αλλά λογική.

—'Αν τό σόμα της γυναίκας ήταν μικρό όσο και ή άρετή της, θά άρκοισε κ' ή φλούδα της φακής γιά να ντυθί.

—'Αμα λές «γυναίκα», είνε σαν να λές «ξημιά».

—Γυναίκα και μαχαίρι είν' όμορφα να τά βλέπεις από μαζικά.

—'Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με σάτι πού δέν τού λείπει ποτέ τό ένουμασθήριο.

—'Η γυναίκα πού ξερεί να θέλη με τό πνεύμα της, δέν φοβάται τά γηραιά.

—Μόνον ή γυναίκα μπορεί να πιστέψη έναν άποδειγμένο άπαρτητικό και ψεύτη.

—Δυό πράγματα βασιλεύουν στον κόσμο και διέτουν τις πράξεις τών ανθρώπων: ή πέτρα και ό έρωτας.

—Μιά μητέρα δέν είνε πλέον γυναίκα, είνε άγία.

—Πολλές φορές ή ζηλοτυπία φανερόνεται πριν άκόμα έρθει ό έρωτας.

—'Όπως ύστερα από ένα ρίγος μιας έρχεται ό πυρετός, έτσι πολλές φορές, ύστερα από μια παροδική ψυχρότητα, έρχεται δυνατώτερος ό έρωτας.

—'Όσο ήθικώτερος είνε ένας άνδρας, τόσο περισσότερο άγαπάει τις γυναίκες.

—'Όποιος έπιδεικνύει συχνά τη γυναίκα του και τό πορτοφόλι του, κινδυνεύει να τά χάση και τά δυό.

—'Ο γάμος είνε ή άπαρχή της παρακμής γιά τόν άνδρα και ή άφρηγία της ζωής γιά τη γυναίκα.

—'Η έρωτική προσήλωσι της καρδιάς έμποδίζει πάντα τη σέψη να λειτουργήση φυσιολογικά.

—'Ο γάμος συνήθως είνε ή έννοσι δυό άναγκών: μιας πού πάει να τελείωση και μιας πού μόλις αρχίζει.

—'Όταν μια γυναίκα κλαίει, δέν μπορεί να πη κανείς, άν αυτό της κάνει καλό ή κακό.

—'Η γυναίκα εκτιμά την ύποταγή και την εϊειθεία τού άνδρός, μονάχα όταν τόν αισθάνεται ικανόν να είνε δεσποτικός, τη στιγμή πού θά τό θέληση.

—'Όσοι δέν άγάτησαν ποτέ, είνε άξιολύτητοι... γιατί μορουν να την πίδουν.

